

[Arbejdsministeren]

lovgivningsmagts side at træffe beslutninger om, hvilke formål de pågældende organisationer eller foreninger ønsker at støtte.

Det er efter vores opfattelse en naturlig konsekvens af en demokratisk samfundsform, at faglige organisationer varetager medlemmernes interesser ved at søge at øve indflydelse på den politiske meningsdannelse, hvad enten det sker i konkrete sager eller gennem nærmere tilknytning til et bestemt parti. Der er da også gennem årene her i landet opbygget et nært samarbejde mellem de faglige organisationer og de politiske partier, og det er derfor en ganske naturlig del af disse organisationers virksomhed at yde bidrag til politisk arbejde af forskellig art. Det gælder, hvad enten støtten ydes til politiske foreninger, eller det gælder udgivelse af en presse eller støtte til udgivelse af en presse med et bestemt politisk grundsyn, eller det drejer sig om støtte til politiske partier.

De faglige organisationers ret til selv at bestemme over anvendelsen af deres midler er således efter regeringens opfattelse af så fundamental karakter i et demokratisk land, at der ikke ved lovgivning bør ske indskrænkninger heri.

I tilknytning hertil vil jeg til slut, selv om jeg også på dette punkt – men det er jo svært at finde nye argumenter frem – kommer til at gentage mine forgængere i tidligere debatter, som vi altså som bekendt har haft mange af, tillade mig, som de har gjort det tidligere, at citere en ILO-konvention, nemlig konvention nr. 87 af 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som Danmark med meget bred tilslutning her i folketinget har ratificeret. Det hedder i denne konvention nr. 87 i artikel 3 – jeg citerer:

»Arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser, til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter, til at ordne deres administration og virksomhed samt til at udforme deres programmer.

De offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding, som kan begrænse denne ret, eller som kan hæmme organisationerne i deres lovlige udøvelse heraf.«

Denne konvention bestemmer endvidere i artikel 8, at arbejdere og arbejdsgivere samt deres organisationer i lighed med andre personer eller sammenslutninger ved udøvelsen af de i konventionen hjemlede rettigheder

skal respektere den nationale lovgivning, men det hedder videre i samme artikel, stk. 2 – og jeg citerer endnu en gang:

»Den nationale lovgivning må ikke svække de ved nærværende konvention hjemlede garantier og ej heller anvendes på en sådan måde, at de omhandlede garantier forringes.«

Jeg mener, at dette gør det helt klart, at lovgivningsmagten må være meget forsigtig, meget tilbageholdende, med at gribe ind i organisationernes forhold, og jeg skal derfor i lighed med mange gange tidligere på regeringens vegne afvise begge de foreliggende lovforslag.

Erling Dinesen (S):

Jeg skal ikke bruge mange ord på disse to gamle travere eller kæphest, som for længst er skamredet, og det kommer næppe som nogen overraskelse, at jeg kan erklære mig i ét og alt enig med arbejdsministeren. Jeg har selv adskillige gange tidligere afvist tilsvarende forslag, både fordi de indeholder helt uberegtigede overgreb over for dansk fagbevægelse, og fordi der i virkeligheden, som det har været nævnt, er tale om et angreb på de demokratiske rettigheder, som også her i landet er sikret enhver lovligt oprettet organisation. De foreslåede indgreb vil derfor også være i strid med den ILO-konvention, som arbejdsministeren omtalte, en konvention, som dette folketing tidligere har ratificeret.

Så forstår jeg i øvrigt ikke, at man fremturer med disse forslag, som tidligere er blevet forkastet af et klart flertal af folketingets medlemmer; sidste gang var i maj måned dette år. Som nævnt er det ottende gang, sådanne forslag fremsættes, og de bliver ærlig talt hverken bedre eller mere rimelige af den grund. Forslagene er og bliver organisationsfjendske og udemokratiske, og vi må som tidligere afvise dem.

Johan Philipsen (V):

Må jeg kort henvise til det, der blev sagt fra venstres side den 17. maj 1977, og i øvrigt til, hvad der er sagt tidligere. Jeg skal kun gentage, at venstre stadig er modstander af, at et flertal kan tvinge et mindretal til at betale bidrag til ting, det er imod, under den udtrykkelige forudsætning, at medlemskabet er tvungent. Hvis det var sådan, at medlem-